

EL QUI VE DESPRÉS DE MI M'HA PASSAT DAVANT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Aquest diumenge segon després de Nadal és un diumenge peculiar, perquè hi ha anys que no hi cap en el calendari, si coincideix amb el dia de Reis; però les seves lectures són un esclat de llum i arrelen en el misteri profund de Déu.

Quan la primera lectura comença dient que la saviesa s'elogia ella mateixa, gairebé ens fa somriure, com si la saviesa fos pedant o orgullosa o vanitosa. Res més lluny que això. La saviesa és la imatge de Jesús, el qual reconeix que té per damunt, si es pot dir així, el seu Pare, que li anuncia ja la seva encarnació dient-li que acampi enmig dels fills de Jacob. I després afirma: «M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir».

Aquesta percepció del temps a nosaltres ens sobta, perquè no és el nostre temps lineal. Déu entén el temps com un gran present en què les fronteres de passat i de futur no són clares, perquè són també davant seu. A aquesta saviesa nosaltres no hi arribem, per això l'única que pot elogiar la saviesa és ella mateixa, tal comença la lectura.

El salm 147 glorifica Déu, perquè ha volgut comunicar les seves decisions als fills de Jacob, segona vegada que la litúrgia d'avui els anomena.

Per això l'estimat càntic del primer capítol d'Efesis només pot beneir Déu que ens ha elegit en Crist abans de crear el món. Una altra vegada es repeteix aquest concepte del temps no lineal i ens connecta directament amb Crist abans que nasqués Jesús, fill de Maria, i abans que naixéssim cadascú de nosaltres, fills dels nostres pares respectius.

I encara més, no solament Déu ens beneeix amb tota mena de benediccions espirituals sinó que pot il·luminar la mirada interior del nostre cor.

Recapitem: la primera lectura elogia, el salm glorifica i la segona lectura beneeix.

L'evangeli continua aquesta catequesi d'aprofundiment. La Paraula s'ha fet carn. Jesús és un dels nostres, com nosaltres, però, alhora, és Llum que il·lumina les nostres foscores, els nostres neguits, els nostres dubtes; Llum que ens enforteix, que ens fa creure més en nosaltres mateixos, en cada persona i en Déu.

Contemplant l'infant Jesús, entenem que hi ha alguna cosa més enllà, un Déu que s'ha volgut fer proper. Ell, la Paraula, ara és silenci i aquest silenci ens fa intuir que el qui ha arribat l'últim ens passa al davant, i ens fa intuir també, i creure que, abans que nosaltres, ell ja existia.